

Sygn. akt X C 4775/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej W. L. kwoty 2.680,71 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie ze złożonym spisem kosztów.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana zawarła w dniu 25.02.2015 r.

z wierzycielem pierwotnym – W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością umowę nr (...). Poprzedni wierzyciel potwierdził zawarcie umowy, przekazując kwotę pożyczki na wskazany przez pozwaną rachunek bankowy. Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, w szczególności nie zwróciła pobranych środków pieniężnych. Powód nabył wierzytelność, przysługującą wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej, na podstawie umowy o przelew wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 27.04.2018 r. Łączne zadłużenie w przedmiotowej sprawie wynosi 2.680,71 zł., a składają się na nie: 2.000,00 zł. tytułem niespłaconej kwoty kapitału, kwota 605,00 zł. tytułem kosztów naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 32,75 zł. tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 42,96 zł. tytułem odsetek naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 26.04.2018 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu według stopy odsetek ustawowych za opóźnienie.

Pozwana, W. L., nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w W. sporządziła ramową umowę pożyczki nr (...), w której jako pożyczkobiorca wpisana została W. L.. Zgodnie z § 1.1 umowy, na jej podstawie pożyczkodawca udzielił pozwanej odnawialnej linii pożyczki. Na wniosek pożyczkobiorcy oraz w zależności od wyniku przeprowadzonego badania zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, ww. Spółka miała udzielić pierwszej wypłaty w wysokości od 50,00 zł. do 2.000,00 zł. Po jej spłacie oraz każdej kolejnej wypłaty w ustalonym przez strony dniu, kwota dostępnej linii pożyczki mogła stopniowo wzrastać do maksymalnej wysokości 2.500,00 zł. Szczegółowe warunki udzielania i dokonywania pierwszej wypłaty oraz kolejnych wypłat w ramach dostępnego limitu, zawarte były w umowie ramowej oraz Regulaminie udzielania i obsługi wypłat przez W..pl, stanowiącym Załącznik nr 1 do umowy ramowej. W § 2.1 przewidziano, że kwotę wypłaty pożyczkodawca wysyła na rachunek bankowy, wskazany przez pożyczkobiorcę. W myśl § 3 umowy, linia pożyczki miała charakter pożyczki odnawialnej. Pożyczkobiorca mógł wielokrotnie dokonywać wypłat i spłat w okresie obowiązywania umowy. Stosownie do § 16, umowa ramowa zawarta została na czas nieoznaczony. Pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo wypowiedzenia umowy ramowej – na trwałym nośniku, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Uprawnienie takie przysługiwało w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę któregokolwiek z warunków udzielenia wypłaty lub negatywnego wyniku badania zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. W razie wypowiedzenia umowy ramowej pożyczkobiorca był zobowiązany do spłaty całego zadłużenia z tytułu wypłat wraz z należnymi prowizjami i innymi kosztami przed upływem okresu wypowiedzenia. Umowa ramowa pożyczki nr (...) nie została opatrzona podpisem stron i datą jej zawarcia.

Regulamin udzielania i obsługi wypłat przez W..pl sp. z o.o. przewidywał, że umowa ramowa zostaje zawarta na podstawie złożonego wniosku o zawarcie takiej umowy. Pożyczkobiorca składał wniosek o zawarcie umowy ramowej i o pierwszą wypłatę za pośrednictwem portalu internetowego (...) Wniosek był składany na interaktywnym formularzu. W celu zawarcia i wykonania umowy niezbędne było założenie przez pożyczkobiorcę konta na portalu internetowym (...) Konto. W myśl § 3 Regulaminu, pożyczkodawca przekazywał pożyczkobiorcy na trwałym nośniku potwierdzenie wypłaty, zawierające w szczególności informację o kwocie wypłaty, całkowitym koszcie wypłaty oraz terminie spłaty na adres poczty elektronicznej, wskazany przez pożyczkobiorcę.

(dowód: ramowa umowa pożyczki k. 54-60, Regulamin k. 60v.-63, tabela kosztów k. 64-65)

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł w dniu 27.04.2018 r. z W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji, której przedmiotem były niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, które powstały na skutek udzielenia dłużnikom pożyczek i zostały szczegółowo określone w wykazach wierzytelności, stanowiących załączniki nr 1 i 2 do niniejszej umowy. W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oświadczył, że przenosi na powoda, a powód oświadczył, iż nabywa ww. wierzytelności wraz z wszelkimi prawami z nimi związanymi za cenę i na warunkach, określonych w umowie.

W załączniku nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 27.04.2018 r., stanowiącym wykaz wierzytelności, pod pozycją 911 wpisano pozwaną W. L., datę umowy (...).02.2015 r., numer umowy (...) i łączną wartość zadłużenia 2.637,75 zł.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 22-32, oświadczenia k. 33-34, , załącznik nr 1 k. 39-42)

W dniu 27.04.2018 r. W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła zawiadomienie o zmianie wierzyciela, adresowane do pozwanej, w którym informowała, że w dniu 27.04.2018 r. na podstawie art. 509 § 1 k.c. dokonała przelewu wierzytelności, wynikającej z zawartej z pozwaną w dniu 25.02.2015 r. umowy nr (...) na powodowy Fundusz. W dniu 15.05.2018 r. powód sporządził, kierowane do pozwanej, wezwanie do zapłaty kwoty 2.647,72 zł., powołując się na umowę z W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z dnia 25.02.2015 r. i umowę przelewu wierzytelności z dnia 27.04.2018 r.

(dowód: pismo z dnia 27.04.2018 r. k. 51 , pismo z dnia 15.05.2018 r. k. 52)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, zaoferowanych przez powoda, które nie były kwestionowane.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 27.04.2018 r., na podstawie której miał nabyć dochodzoną od pozwanej wierzytelność od W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia.

W niniejszej sprawie podnieść należy, że w myśl art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Istotą zobowiązania, wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie

własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

Powód powołał się na zawarcie przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki z dnia 25.02.2015 r. o nr (...). Tymczasem przedłożony egzemplarz ww. umowy nie jest podpisany przez żadną z jej stron. Brak na nim również daty zawarcia umowy. W ocenie Sądu, powód nie wykazał, aby przedmiot umowy, tj. środki pieniężne, został pozwanej wydany. Na tę okoliczność przedłożył on jedynie sporządzone przez W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdzenie wypłaty, bez dowodu dokonania faktycznego przelewu na rachunek bankowy pozwanej. (vide: karta 69v.)

Sumą powyższego jest stwierdzenie, że powód nie udowodnił ani zawarcia umowy pożyczki nr (...), ani tego że pożyczkodawca przeniósł na własność pozwanej jej przedmiot. W związku z tym brak podstaw do uznania, że po stronie pozwanej jako pożyczkobiorcy powstał obowiązek zwrotu przedmiotu świadczenia.

Ponadto na podstawie załączonych do sprawy dowodów Sąd nie jest w stanie stwierdzić, czy pozwana posiadała nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela – przy założeniu, że doszło do zawarcia umowy pożyczki. Sam fakt zawarcia umowy nie przesądza jeszcze o tym, że pozwana nie wywiązała się z zobowiązania. W konsekwencji Sąd uznał, że powód nie przedstawił dokumentów źródłowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności, objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości weryfikacji zobowiązania pozwanej.

Okoliczności powyższe mają doniosłe znaczenie, bowiem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

Strona powodowa jest przedsiębiorcą, korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć wypada, iż powód nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanej, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie. Od tego obowiązku nie zwalnia go treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia

15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

W ocenie Sądu przedłożony przez powoda materiał dowodowy jest niewystarczający, aby na jego podstawie zasądzić dochodzone roszczenie.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzoskowska